
In geest en in waarheid (slot)

J.G.Bulthuis

We leven in een tijd waarin de Heer begonnen is Zich een volk te vergaderen dat bestaat uit gelovigen die Hem onvoorwaardelijk zullen volgen waar Hij ook heengaat. Hij beweegt Zich als een grote magneet over het christendom heen en trekt allen tot Zich wier hart volkomen naar Hem uitgaat. Binnen de intimiteit van een onafgebroken relatie met Hem leert zijn zalving hen om te gaan wandelen in geest en in waarheid alleen (1 Joh.2:27). Daardoor zal leven als een kostelijke vrucht in hun dagelijkse wandel te voorschijn treden en als het licht der wereld gaan stralen.

Velen zullen in de eindtijd daardoor aangetrokken worden en als de zogenaamde 'laatsten' alsnog binnengaan, dus het zoonschap ontvangen. Dit tot beschaming van vele eersten, de oorspronkelijk genodigden. Zij zijn onderweg blijven steken, omdat zij verward zijn geraakt in de vele betoverende netten van een vleselijk christendom. Eertijds begonnen in de Geest, eindigen zij in het vlees (Gal.3:1-5).

Gelukkig is het nog niet te laat. Er is nog genadetijd om voldoende olie in onze kruiken te verzamelen. Jezus zegt: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle.....Geloof in het licht zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn (Joh.12:35,36).

Hagar en Sara

Het ongemerkt overgaan van Geest naar vlees schijnt een veelvoorkomend proces bij christenen te zijn. In de brief aan de Galaten schrijft Paulus uitvoerig over die toen al werkende vergiftiging van denken en doen. In

Twee zonen

hoofdstuk 4:21-31 voert hij gebeurtenissen aan uit de ontstaansgeschiedenis van Israël om de hoofdzakelijk uit ex-heidenen bestaande gemeenten aldaar de ogen te openen voor dat venijn.

Het gaat daarbij om de twee zonen die Abraham voortbracht. Eén uit de slavin Hagar, en één uit de vrije, zijn vrouw Sara. De eerste zoon, Ismaël, werd verwekt naar het vlees: uit berekening, door menselijk geregeld, zonder geloof, met het verstand zonder hart, zonder woord Gods, buiten God om (Gen.16:1-6,15,16). De tweede, Isaak, werd verwekt naar de geest: uit een belofte van God, in geloof, door Gods Geest gerealiseerd, als een wonder (Rom.4:17-22). Het gebeuren rond de eerste nakomeling liep uit op narigheid en ellende (Gen.16), maar rond de tweede was vreugde en toekomst (Gen.21:1-7).

De apostel wijst vervolgens op de betekenis van de naam Hagar: de berg Sinaï, de bedeling der wet. Die heeft ertoe geleid dat het aardse Jeruzalem, ondanks al haar godsdienstigheid, in geestelijke slavernij terecht kwam (Gal.4:24,25). Het was geheel vervallen tot lippen- en vormendienst, tot uiterlijkheden en rituelen, tot een schijnvroomheid. Het was een religieuze wereld vol machtsstrijd, het naar de ogen zien, huichelachtigheid, eerzucht, gekonkel, geldzuchtigheid en geweld. Het 'geslacht' dat daarvoor verantwoordelijk was, had profeten gedood, tot en met Jezus (o.a. Mat.23).

De nakomeling van de slavin, het aardse Jeruzalem, staat voor de godsdienstige mensen die het wettische vertegenwoordigen. Hun 'geloof' bestaat uit een systeem van regels en vormen in de zienlijke wereld. Hoewel de oude mozaïsche wetten niet meer onder ons gevonden worden, is er intussen wel een heel stelsel van regelgeving, gewoonten, tradities, verplichtingen en kodes ontstaan. Het woord des levens is tot een starre leer geworden. De letter en niet de geest van het evangelie heerst. De ware liefde wordt gesmoord, de vrijheid beknot. Het droevige gevolg is dat zonden en uiterlijk vertoon hun intrede doen. Een christelijk decor wordt opgebouwd waardoor het ogenschijnlijk allemaal zo mooi toegaat in eigen leven en in de gemeente,

	maar de vrucht van de Geest komt niet te voorschijn. En dat is en blijft de toets waarmee de aard van de boom kan worden bepaald. De kinderen van de vrije, het hemelse Jeruzalem, zijn de volgelingen van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Zij wandelen door geloof in de beloften Gods en worden geleid door de Geest Gods. Zij behoeven voor de bouw van hun geestelijke status niets van het zienlijke en uiterlijke, niets van het vlees. Zij wandelen in geest en in waarheid. Hun decor is een wandel in gerechtigheid en barmhartigheid, doordat hun inwendige mens getooid is met waarheid en liefde.
Welke kinderen?	Paulus vervolgt in Galaten 4:28a met de uitroep: <i>En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der belofte</i>. Dat is het uitgangspunt voor iedere wedergeborene. Maar niets werkt automatisch in Gods Koninkrijk. De apostel neemt daarom het bevel uit Genesis 21:10 over en sommeert ons in vers 30 de slavin met haar zoon weg te zenden. Uit ons persoonlijk leven en uit onze gemeenten. Dit betekent niets meer van die hele babelse benadering en aanpak tolereren. Zo'n vorm van christendom beërft namelijk de goederen Gods niet. Van wie willen wij kinderen zijn? Van het vrije hemelse Jeruzalem? Dat zijn namelijk gelovigen die door Jezus waarlijk zijn vrij gemaakt. Vrij van zonden, vrij van de wereld, vrij van het vlees, vrij van het babelse en van de boze geesten die daarachter opereren. Zij hebben zich gebonden aan Jezus in heilige Geest. Zijn levend woord woont rijkelijk in hen. Zij wandelen door geloof daarin en tonen door hun werken van boven te zijn. Jezus' getuigenis wordt ook in hen gevonden: <i>Ik ben van boven, Ik ben niet van deze (religieuze) wereld</i> (Joh.8:23).
Van boven komen	Indien ook wij van boven zijn, mogen we alles wat zich in ons leven aandient van boven uit benaderen. Geestelijke mensen 'komen steeds weer van boven' (Joh.3:31a). Boven is immers ons domicilie. We zijn genaderd tot de berg Sion, tot het hemelse Jeruzalem, tot de engelen, tot de eerstgeborenen, tot God en Jezus, tot de rechtvaardigen (Hebr.12:22-24). Op aarde dienen wij tot niets te naderen om een mens Gods te worden.

Getuigenis

Wij zijn deelgenoten van de hemelse roeping en derhalve burgers van het rijk Gods in de hemelse gewesten (Hebr.3:1; Fil.3:20). Dáár hebben we deel aan de geestelijke zegeningen in Christus die een gevolg zijn van ons deel hebben aan de goddelijke natuur door Hem.

Vanuit deze immens heerlijke rijkdom die het evangelie ons biedt, kunnen we alle dingen benaderen. Door de genade in Jezus Christus hebben we een onbeperkte vrijheid tot handelen gekregen. Uit liefde en door geloof mogen we daarin leven. In een onafgebroken relatie met Jezus hoort en ziet u dan wat boven is, wat Gods wil is (Joh.3:32b). Wanneer wij ons dat toeëigenen en uitwerken, zijn we het levend getuigenis van de waarheid zelf. Zó leefde onze Heer ook. Vandaar zijn terechte uitspraak dat Hij **de** waarheid was(is).

Het 'van boven komen' is een voortdurend gebeuren. Steeds die hemelburgers blijven in onze opstelling naar het dagelijks leven. In de goddelijke gezindheid van barmhartigheid en goedheid. In zuiverheid en heiligheid. In vrede en positiviteit. Dat geldt voor alle situaties en zaken van het natuurlijke dagelijkse bestaan en voor alles wat met onze geloofswereld te maken heeft. Wij behoren immers één mens te zijn. Die heeft geen twee gezichten: een natuurlijk en een geestelijk. Zó zijn God de Vader en zijn Zoon beiden in Zich tot één. Van Hen staat dan ook geschreven dat zij 'Dezelfde' zijn en blijven (Jes.48:12; Hebr.13:8).

In onze navolging van Christus behoort deze gestalte de onze te worden. Hierin openbaren wij Gods heerlijkheid die door Jezus ons deel is geworden. Als een hemelburger midden in deze wereld staan. Dáár ziet de schepping verlangend naar uit. Dát heeft deze lijdende wereld hard nodig. Religie is er meer dan genoeg. Die heeft echter niets opgelost. In tegendeel zelfs: zij bracht eindeloze verdeeldheid, show, misleiding en vrome bezighouderij van mensen.

Het 'gij zult mijn getuigen zijn' is evenwel heel wat anders dan godsdienstigheid. Het is in de meest praktische zin 'zoon van God zijn'. Wie de vier evangeliën leest, komt dat steeds weer tegen in de wandel van onze Heer. In alles en te allen tijde gedroeg Hij Zich als

Relaties

hemelburger. Hij bracht de hemelse heerlijkheid 'naar beneden' in zijn doen en laten. In zijn grootste wonderen tot en met in de kleinste natuurlijke dingen. Bijvoorbeeld in de opwekking van Lazarus (Joh.11) of in het betalen van het hoofdgeld (Mat.17:24-27).

De 'liturgie' van de geestelijke mens is een voortdurende wandel in het hemelse. Denken, spreken, gedrag en werken getuigen daarvan. De hemelse afkomst komt daarin tot uitdrukking. Het is één grote demonstratie van vlees-geworden-woord.

De gelovige die in geest en in waarheid wandelt, dus een getuige van het leven is, heeft gemeenschap met anderen die eveneens in het licht wandelen (1 Joh.1:7a). De onderlinge scheidsmuren vallen weg. Er is een vanzelfsprekende eenheid met alle christenen die ook vanuit een eerlijk hart de Heer liefhebben en zijn leven trachten te openbaren. Eventuele verschillen in sommige leerstellingen en werkwijzen vormen dan geen wezenlijke obstakels meer om gezamenlijk op te trekken. Filippenzen 3:15b zegt daarover: *Indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u dat ook openbaren*. Het is een samengaan op basis van hart en leven. De vele pogingen om bijvoorbeeld landelijk tot eenheid te komen op grond van de liefde, de Geest, de leer, of de organisatie zijn steeds mislukt. Het evangelie leert ons echter dat het woord Gods in ons tot leven dient te komen en dat ons hart waarachtig en gereinigd moet zijn (Joh.1:4; Hebr.10:22). Dàt is het bijbels-gezonde uitgangspunt. Dàt garandeert gehoorzaamheid aan het woord van God. En die gehoorzaamheid leidt tot het leggen van het fundament van het geloof (Hebr.6:1-3) en tot het najagen van het einddoel des geloofs: de zaligheid of volkomenheid van de mens Gods (1 Petr. 1:9).

Er zijn gelukkig veel gelovigen die hier amen op kunnen zeggen. Met hen zullen wij in de komende eindtijd één kudde gaan vormen met één Herder aan het hoofd, Jezus Christus, de Zoon van de levende God. Ook die christenen die nog in ballingschap zijn, ver van de feestvergadering, maar toch een begeren in zich dragen naar deze dingen, zullen bijeengebracht worden voor de troon. We worden dan allen tot een schare die nie-

In Christus

mand tellen kan, het Lam volgend in geest en in waarheid.

Het bijeenkomen van het gehele Godsvolk vindt plaats in de tent der getuigenis, Jezus Christus. In Exodus 29:42,43 wordt ons gezegd **dáár** samen te komen om God te ontmoeten: *De tent der samenkomst voor het aangezicht des Heren, waar Ik met u zal samenkomen, om daar tot u te spreken. Ik zal dan dáár samenkomen met de Israëlieten, en zij zullen door mijn heerlijkheid geheiligd worden.* Deze ontmoetingsplaats van God en zijn volk wordt in Openbaring 15:5 ook genoemd. Waar deze in het oude verbond de tabernakel, later de tempel was, is in het nieuwe verbond Christus Jezus **hèt** verzamelpunt. Hij is de ware, eeuwige en geestelijke tempel in de hemel. Alle wedergeboren gelovigen vormen mede de stenen van deze woonstede Gods. Dat wordt bepaald door persoonlijk geloof in Jezus. Een zaak van ieders eigen hart. Alle door mensen bedachte regels, ceremoniën, rituelen, tradities en uiterlijke vormen hebben geen enkele betekenis of waarde om een mens in Christus te brengen. Alleen geloof in het evangelie, geloof in het volbrachte verzoeningswerk van Jezus, geloof in Gods liefdevolle genade biedt toegang tot Gods Koninkrijk.

Het naar de inwendige mens in Christus zijn, het in zijn Koninkrijk in de hemelse gewesten zijn, beantwoordt aan Gods wil wat betreft de juiste plaats. Dáár wil Hij tot ons spreken. Dáár wil Hij ons door zijn heerlijkheid heiligen. Die situatie in de Geest heeft niets van doen met zienlijke, tijdelijke en aardse gebruiken van het religieuze vlees. Het **hemelse** Jeruzalem is daar vrij van, en dát is onze moeder. De christen die in geest en in waarheid daarnaar handelt, *laaft zich met volle teugen aan haar rijke moederborst met de redelijke en onvervalste melk om op te wassen tot zaligheid* (Jes.66:11; 1 Petr.2:2).

Geheiligd

Die melk is het door God in zijn Zoon gesproken woord (Hebr.1:1). Dat is vol geest en leven. Niet de letter, maar het goddelijke leven dat erin verborgen is, doet de gelovige groeien. De letter verscheurt en doodt, de letter voert naar de aarde. Het gaat om het verstaan van

de geest van het evangelie en de overname ervan in eigen leven. In 1 Petrus 2 is de belijdenis in vers 9 het uiteindelijke resultaat van het in vers 2 gestelde: *Verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid om de grote daden te verkondigen van Hem.* De heerlijkheid in Gods spreken heiligt zijn ontvankelijk en gehoorzaam volk. Deze heiliging is een afgezonderd worden voor zijn dienst. Om zijn grote liefde- en heilsdaden aan de schepping te verkondigen met woord en daad. Alleen daar is de mensheid mee gediend, en niet met religieuze stelsels en allerlei door mensen bedachte verordeningen en verplichtingen ten aanzien van het geloofsleven.

Indien wij hierop durven ingaan, worden wij door de Geest naar een onbeperkte vrijheid gevoerd. De vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods (Rom.8:21b). Een goddelijke en koninklijke vrijheid (Jac.2:12). Zonen Gods hebben geen andere keus dan die weg in te slaan en te bewandelen. Het lijkt ogenschijnlijk zo risicovol. Waar kun je je aan vasthouden? Wat behoedt voor afdrijven en afvallen? Wel, daar is de bijbel overduidelijk in. Jacobus 2:8 zegt ons: *Indien gij echter de koninklijke wet vervult naar het schriftwoord: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan doet gij wèl.* Wie zicht heeft op en geloof in 1 Korintiërs 13, en zich daarnaar richt, behoeft geen enkele vrees te hebben. De liefde van Christus te kennen doordat die je eigen levenshouding is geworden, gaat de (theoretische) kennis te boven en leidt naar een vervulling tot alle volheid Gods (Ef.3:19).

Waarheid

Niet onze dogma's behoeden ons voor eventuele afval. Niet onze structuren en gebruiken staan garant voor kwaliteitsleven. Ook niet wat we op zich allemaal uitspreken in onze bijeenkomsten in verkondiging en lied. Het gebeurt eerder dat wij met heel wat woorden zelfs ver vooruit zijn op onze dagelijkse realisering ervan. Hoe schoon kan dat alles klinken en lijken. Het is niet verkeerd, indien wij maar beseffen dat die zaken de waarheid niet zijn, maar slechts heenwijzingen en omschrijvingen ervan. **Waarheid is het léven!** Leven gelijk de Schrift zegt. Wandelen zoals Hij gewandeld

Vormgeving

heeft (1 Joh.2:6). Vruchtdragen in de meest praktische en daadwerkelijke zin. Een leven in barmhartigheid, vrijheid, liefde en heiligheid. Een leven door Jezus. Een leven vanuit zijn tegenwoordigheid. Een leven uit het één geest met Hem zijn. Een leven door de Geest.

Omdat de Heer zó leefde, was(is) Hij de waarheid. Dit stemt overeen met zijn woorden in Matteüs 7:21: *Niet een ieder die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders die in de hemelen is.* De vrucht is bepalend, dat betekent de praktisering van het woord Gods. Wie blijft steken bij het woord, de leer, de theorie draagt geen vrucht. Wie de letter tracht uit te voeren sterft en doodt anderen. Maar wie de geest van het Woord door de werking van de heilige Geest weet om te zetten in leven, is een getuige van de waarheid.

In welke gestalte of vorm openbaart die mens der waarheid zich? Hoe is de uiterlijke presentatie van het in geest en in waarheid handelen? Daar is geen antwoord op te geven. Die vraag is onjuist. Er bestaat geen vaste vorm, verplichte methode of voorgeschreven manier. De geestelijke mens is daarin vrij, vrij! Hij zal een wijze van optreden hebben die instantelijk tot stand komt, die een gevolg is van zijn eigen persoonlijkheid en werking van de Geest. Jezus is ook niet aan een vast patroon te herkennen. Dat irriteerde de Farizeeën heel erg. Hij paste niet in hun hokjes en in hun onveranderlijke, starre vormgevingen. Omdat zij niet in geest en in waarheid dachten en leefden, keken ze alleen naar wat voor ogen was. Waar het Jezus om te doen was, ontging hen te enen male.

Hier botsten religie en waarheid. Wet en vrijheid. Letter en geest. Dood en leven. De wind is niet te reguleren. En als de wind is een ieder die uit God geboren is en door de Geest geleid wordt. Halleluja!

Nogmaals: bestaat er dan niet het gevaar maar wat (onoverzichtelijk) aan te rommelen? Neen, tenminste als we in Jezus' woord blijven en door de Geest het spoor houden (Gal.5:25). Barmhartigheid bedrijven, aanbidden, dienen, profeteren – om maar wat te noemen – behoeft niet op een voorgeschreven wijze te geschieden. Kijk naar de Heer hoe vrij, creatief en onvoor-

De weg

spelbaar Hij was in zijn wijze van uitvoering. Dat vereelt nooit, omdat het origineel is. Wat door inspiratie van de Geest tot stand komt, is prettig en aantrekkelijk, maar tevens diep eenvoudig en gewoon. Zonder enige opsmuk en drukte. Daar geldt Jezus' getuigenis dat Hij 'de weg' is eveneens voor (Joh.14:6a).

De weg van Jezus met betrekking tot het wandelen door de Geest is niet een opgelegde en beperkte manier van doen. Zijn weg is de weg der vrijheid, de weg van het hart, de weg van de wind. De gehele persoonlijkheid van de mens is daarbij betrokken. Zijn eigen temperament, smaak en emoties dus ook. Dit alles uiteraard geheiligd, zuiver en waarachtig. De weg is niet vast te leggen in een geestelijk spoorboekje, maar wordt per situatie door de Geest ontwikkeld, geopenbaard. Zodra geslaagde handelingen worden ingevroren tot een systeem, komt de dood er in. O, hoe ongrijpbaar lijkt dit alles. Dat is het ook. Het moet daarom niet worden gegrepen, ingekaderd of vastgelegd, maar beleefd. Steeds per keer, steeds opnieuw, steeds anders.

De vaste lijn erin ontstaat niet door hetzelfde uiterlijke gewaad, maar door de inhoudelijkheid van onze wandel en daden. Het steeds terugkerend gebeuren wordt gevormd door onze liefdedaden, onze overwinningen, onze aanbidding in geest en in waarheid, de inhoud van ons getuigenis over het geheimenis Gods. De vaste lijn is de konstante gezindheid van Christus in ons. Dat alles is het blijvende en herkenbare van de geestelijke mens. De weg is niet de eenzellige methodiek, maar het onwankelbare leven in de christen. Zalig wiens ogen daar voor geopend worden. Zalig de mens die wandelt in geest en in waarheid.

Slot

Wandelen in geest en in waarheid alleen zoals Jezus dat deed, is voor ons allen een weg die wij gisteren noch eergisteren zijn gegaan (Joz.3:4). Daarom klinkt de oproep: *Heiligt u, want morgen zal de Here in uw midden wonderen doen* (Joz.3:5). Heiligt u van alles wat de ware geestelijke mens remt, misvormt en vertroebelt. Weg met godsdienstigheid, weg met uiterlijke onnodige

verfraaiing, weg met wat deze wereld en het historisch christendom mooi en nuttig acht om christen te zijn. Wij zoeken slechts wat Gød behaagt. Wij willen in Jezus' voetsporen treden. Laten daarom in deze tijd de voortrekkers op staan en voorop gaan (Joz.3:6). *Trekt, trekt door de poorten, bereidt de weg voor het volk, baant, baant de weg, zuivert hem van stenen, heft een banier omhoog boven de volken* (Jes.62:10). Wie zal gaan? Wie breekt voorgoed en volledig met het babelse? Wie stelt zich ten voorbeeld?

Er zal veel kritiek op afkomen. En niet in de laatste plaats van hen waar we jaren mee opgetrokken zijn. De duivel zal sommigen gebruiken om te lasteren en tegen te werken. Vreest echter niet. Wij hebben een Geest ontvangen van kracht, van liefde en van bezonnenheid in plaats van lafhartigheid (2 Tim.1:7).

De tijd waarin we aangeland zijn en de daarmee gepaard gaande processen worden profetisch samengevat in Micha 2:12 en 13. Hiermee besluiten we onze studie.

Voorzeker zal Ik u, o Jacob, in uw geheel bijeenbrengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van Israël. Ik zal hen bijeenbrengen als schapen in een kooi, als een kudde in het midden der weide. Het zal er gonzen van mensen. De doorbreker trekt vóór hen op; zij breken door en trekken door de poort en gaan daardoor uit; en hun koning trekt vóór hen uit, en de Here aan hun spits.